

Publicerad 2014-05-08 00:25 av inuti periferi

du kan alltid lära dig att andas

Vi har nått fram till maj men vintern hänger sig kvar runt stegen som är våra, genom stad och hud och tankar. Vädret tycks lika nyckfullt som mitt hormonella känsloliv. Ibland kan jag till och med spegla apatin. Där utanför bokhandeln rör den sig, men utan att veta varför eller ens undra över. En kletig förnimmelse av värme.

Två uppbrott inom en vecka våren vad händer? Vi håller trasigheten gömd mellan raderna, lämnar den lugnt bakom kassadisen men gråter högt i orden vi aldrig uttalar av ren artighet. Smyger iväg längs bokrader. Lär oss att andas på lastkaj tio bakom sopcontainrarnas döda kroppar.

Det finns en möjlighet i detta, en potentiell väg ut ur skiten. Att känna av framtiden i förebyggande syfte, kanske glömma förlusten där någonstans i mellanrummen. Eller så handlar det kanske bara om att förklä det i något annat, vädra bort osen av bakåtsträvan och dra ut de kortaste stråna först. Bara långa kvar och är det lycka.

Har jag överlevt mig själv, det finns inget som rör sig på tar sig in (men heller inte ut).

Går längs med sidospår, en genväg ut ur helvetet.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren inuti periferi med Poeter.se id #40509 innehar upphovsrätten